

Salavátor 7.12.215

Čtení: Mt 24 3-13 +29-33 (ekum.překlad)

Text :Zjev. 22,20 (kralický překlad)

„ Takť praví ten, kterýž svědectví vydává o těch věcech: Jistě přijdu brzo.Amen. Přijdiž tedy, Pane Ježíši.

Na první adventní neděli podle církevního rozvrhu už někdy ze 7.století se čte z evangelia oddíl o králi, který si místo válečného oře nechá osedlat oslátka a tím prozradí svůj vladařský styl. Syn Davidův, vjíždějící do bran, je kníže pokoje, zástupy se jeho pokojností nechávají prodchnout, porozumivě mávají zelenými ratolestmi a volají hosana. Nádherná scéna, nezapomenutelná, jako všechny podobné výjevy, kdy lidi spojí nějaký ušlechtilý cit, jsou odhodlaní odvrhnout všechno špatné, přiklonit se k dobrému a skandují při tom povedená hesla.

Čtení na dnešní 2.adventn neděli, které jsme vyslechli od stolu Páně, ale zní jako z nějaké jiné literatury, než je evangelium, snad ze scénáře ke katastrofickému filmu. Příchod Páně, ten konečný, bude předznamenán válkami mezi královstvími, bojem národů proti sobě i uvnitř sebe a následným hladomorem, lživí proroci a demagogové budou mí žně, lidé od všeho spravedlivého a správného odpadnou a začnou se nenávidět. Do toho ještě přijdou katastrofy přírodní,až i vesmírné. Totální kolaps, chudáci těhotné ženy a kojící matky v těch hrozných dnech.

Mistr Jan Hus, když vykládá, proč po útěšném čtení minulé neděle následuje líčení pohrom posledního času, říká, že je to proto,“aby ti, kdo nechtí milovat krále tichého a pokorného, se alespoň báli krále mocného a slavného“. Hus má za to, že my křesťané bychom měli

mír obojí: naději i strach. Strach proto, abychom se přestali přiklánět k hříchu a naději proto, „aby nás protivné věci neporazily“.

Nechme si od Husa připomenout, že strach jako takový není žádná nemoc nebo úchylka. Strach je někdy dokonce užitečný a blahodárný. Kdyby se všeho schopní darebáci alespoň lidí styděli a Boha se báli, páchali by méně zla. Zločinci nechtě mají strach z policie a justice, však strach z trestu brání, aby se svévole docela neutrhla od řetězu. Bát se Božích soudů se máme i my, kdo máme a snad i zachováme trestní rejstřík čistý, však jak zpíváme v jedné písni, „soudce živých i mrtvých, syn Boha živého, požádá počtu z skutků zlých i slova marného“. Bázeň Boží, o které napořád čteme v bibli, je zajisté z větší části úcta před Bohem, před jeho velebností, ale kus strachu z hrozného Boha, neúplatného soudce, k víře křesťanů patří. Prostě „Boha se boj a přikázání jeho zachovávej“.

Nenechme si ale od nikoho namluvit, ani od Husa ne, že panoráma apokalyptických hrůz předkládá evangelijní Ježíš proto, abychom dostali strach. Nikoli, on o těch věcech mluví, aby jeho učedníci z toho, co bude, neměli strach. Smyslem Ježíšových slov o průvodních jevech konce světa je, opakují slova Husova, „aby nás naděje držela a protivné věci nás neporazily“. Jen hlavu vzhůru, vydržte. Teď je to zlé a bude to ještě horší, ale vzchopte se, už raší zeleň, fík vydá plody, léto je blízko, čas pracuje k svému naplnění. Ani v této této apokalyptické době, řečeno tentokrát slovy apoštolovými, nás od lásky Boží v Pánu Ježíši Kristu neodloučí nic, ani smrt ani život.

Vyhlížíme slavný, mocný příchod Páně, soudce všeho světa. Pro toho, kdo v Krista věří, nejsou dějiny světa, ani jeho dějiny osobní jen ustavičným střídáním euforických nadějí a následných depresí. Dějiny mají směr, mají tah, spějí k svému završení. Říká se tomu

někdy konec světa. To slovo ale není zcela výstižné. Završení dějin je něco jiného než v konec představení v divadle, kdy se zatáhne opona, zhasne a odejde. Příchod Páně, to přece není konec představení, to je začátek! Syn člověka neodchází ze světa, nýbrž přichází, a na té scéně se nezhasíná, nýbrž rozsvěcí. A tolik je tam světla, že ani slunce a měsíce už nebude třeba.

Učedníci Ježíšovi by rádi věděli, a my s nimi, kdy že to bude a jaká budou návštějí té jedinečné chvíle, kdy trny korunovaný král na oslátku zjeví svou slávu, kdy ty, kteří zachovali věrnost jeho skryté, nenápadné vládě, shromáždí ze všech koutů světa a na své slávě jim dá podíl.

Ježíš odpovídá jednoznačně, ale zklame všechny, kdo by si to přesné, nebo alespoň přibližné datum chtěli zapsat do plánovacího kalendáře. Ví Bůh, kdy to bude, ví to jenom Bůh Otec. V evangeliu Markově je dodáno, že ani Syn to neví. Znamená to, že všechny výpočty na základě všelijakých čísel v bibli se vyskytujících, odhady a prognózy příchodu Páně jsou bláhovost, zbytečné trápení ducha, nebo přímo podvod. Když to neví ani Ježíš, Syn Boží, nemůže to vědět nikdo z lidí, ba ani z andělů. Toto datum je a zůstane skryto v sejfech Božích úradků a k těm proniknout nelze. Však jako zloděj v noci přijde ten den, říká Ježíš; jak známo, návštěvu zloděje ve vašem bytě také nelze předem zaznamenat do diáře, zloděj přichází zásadně tehdy, když to nečekáme.

Na otázku, jaká budou znamení před konečným adventem Syna člověka, odpovídá Ježíš obšírněji. Objeví se lžimesiášové, vypuknou války a hlad. Také pronásledování spravedlivých, zrada a odpadnutí. Vystydne láska, naruší se ty nejzákladnější vazby mezi lidmi. Slunce i měsíc přestanou plnit svou funkci. Podle Husova výkladu i slunce Kristus se zatmí v těch dnech, lidé ho nebudou živou vírou vidět,

prostě jako by nebylo. Měsíc, „ jenž znamená sbor křesťanský, nedá světla svého, to věz, že nebudou svítiti pravdivým učením a dobrými skutky“ (M.J.Hus) . –Tedy živá víra v Krista se vytratí, a církev bude na nic. Vše se vychýlí, vymkne z kloubů. I nebesa, samo zhmotnění řádu, začnou hlapovat ,a co má být na nebi pevně uchyceno, to začne padat. A nebude pevné půdy pod nohama.

Všimněme si toho nejdůležitějšího: všechny ty hrůzy, které Ježíš vyjmenovává, nejsou součástí příchodu Syna člověka, nýbrž mu předcházejí. Kristův zaslíbený příchod je odpovědí na všechny ty hrůzy, z nichž některé už propukly a jiné ještě v Pandořině skříňce čekají. Konečný příchod Kristův znamená tečku za tím vším, za hrůzami minulými, dnešními a budoucími..

Je náš svět mnohem křehčí, než se jeví, a vždycky taková byl. Jsou doby a chvíle, jejichž současníci nutně museli nabýt dojmu, že tohle už jsou chvíle poslední, protože větší úpadek a převrácenost všeho se nedovedli představit. Dobyť Jeruzaléma v roce 70, to byla pro Židy apokalypsa, . Pád říše římské prožívali mnozí křesťané jako dny určitě poslední. Kdy když r. 1755 zemětřesení zničilo město Lisabon, pro velkou část Evropy to byl konec víry v Boží prozřetelnost a pro mnohé jasná předzvěst konce světa. A přišel holokaust, bombardování Drážďan, přišla Hirošima a Nagasaki. Obyvatelé syrských měst, mezi nimiž jsou též těhotné ženy matky s dětmi, při každém bombovém útoku letadel, která tam poslali politici odjinud, aby tam skoncovali s terorismem, sotva oceňují ráznost takového rozhodnutí, ale prožívají zkázu a smrt padající z nebe jako apokalyptickou hrůzu. A mají opravdu, je to apokalypsa, neboli zjevení, zjevení neschopnosti nás lidí čelit zlu jinak než nějakým jiným zlem, a ještě bez záruky, že to naše zlo bude menší než to jejich. A nikdo si nemůže být jist tím, že zamýšlené skoncování s teroristy bude skutečně uhašením požáru, nikoli přiléváním hořlaviny.

Však apokalypsa není jenom to, co teprve přijde, ale i to, co se už teď děje, a také, co už se dělo. Však Ježíšovy předpovědi se ,mnohokrát vyplnily, k mnoha apokalypsám už došlo. Připomeňme už tu nejdůležitější z nich: Země se tehdy třásla, skály pukaly, hrobové se otvírali, slunce se zatmělo – to když Ježíš na kříži vypustil duši. Syna Božího, jenž do vlastního přišel, zmučili, vydali na smrt, potupnou, promyšleně trýznivou, a ještě z toho měli legraci. Tam na Golgatě se zjevilo, jak vratký je náš svět, jakých zvěrstev je schopen člověk, i člověk civilizovaný a zbožný. A od té doby podnes se ani svět, ani člověk nijak zásadně nezměnili.

Jen Bůh ví, co nás ještě čeká, které z těch malých i větších apokalyps na nás dolehnou. Máme ale důvod nehroutit se, když se toho tolik hroutí, a nepropadnout skleslosti. V Heidelberském katechismu je otázka „Co tě utěšuje v příchodu Krista, jenž přijde soudit živé i mrtvé?“. Odpověď zní takto „I v tísní a soužení mohu očekávat s hlavou vztyčenou, že z nebe přijde soudce, který se před tím sám postavil před Boží tribunál a nechal se obtížit vším zlořečenstvím, které leží na mně|“.

Ano, s hlavou vztyčenou očekáváme příchod soudce světa všeho, , však tento soudce se posadil na lavici obžalovaných za nás a za nás odpykal trest. Když všelijaké katastrofy přicházejí, už je nemusíme rezignovaně přijímat jako zasloužený trest, ten už byl na kříži Kristově odpykán, ale smíme v nich rozeznat příležitost k osvědčení naděje. Té naděje, která nás drží, aby nás protivné věci neporazily.

Když se ptali Martina Luthera, co by dělal, kdyby se dozvěděl, že nazítří má být konce světa údajně odpověděl: „Šel bych na zahradu a zasadil tam jabloň.“ Naděje v Kristu zakotvená tuší a spoléhá se, že i přes všelijaké hrůzy a katastrofy tajemně, nezbadatelně směřuje svět k završení, naplnění, dobrému skončení. A zasazené stromy a

všechna naše péče o více dobra, lásky ba i krásy , nebojte se, to nepřijde nazmar. Však Kristus nekončí a neodchází nýbrž začíná a přichází. Žádoucí Kriste, dej nám se v srdci poznati, bez hrůzy tebe čekati, amen.